

RAGDOLL

El gat de peluix cau lentament. Cau i dóna voltes sobre si mateix mentre se li obren traus per totes les costures. Cau a càmera lenta però la seva condició de drap no el deixa posar-se de quatre potes i resistir la caiguda com fan els felins. Cau i cau, en un moviment que sembla etern, amb un cel cafit de ràfegues de llum i que cada vegada és més encegador.

Tu-tut, tu-tut, tu-tut... Són les 7 del matí de dimecres. L'Amina agafa un ble d'aire agraïda perquè el despertador l'hagi tret d'aquest malson. Aquesta setmana se li ha repetit cada dia. A vegades, al gat se li obren traus, d'altres s'encén com si fos la punta d'un llumí, com si fos carbó roent. L'escalfor és tan vívida que es troba suada com si hagués cremat part d'ella mateixa.

S'aixeca, desperta a la seva filla Sara i li deixa la robeta damunt del llit mentre prepara l'esmorzar. Més val que es faci un bon suc, ha de recuperar forces per preparar bé la reunió de divendres. Si poden oferir els seus serveis de traducció a aquest empresari que treballa arreu d'Europa serà un gran pas per la petita empresa que gestionen ella i la seva sòcia, la Maria.

Després de deixar la Sara a l'escola, l'Amina arriba al centre de negocis CINC on tenen el despatx. Tot i els esforços per mostrar normalitat, la Maria fa dies que li nota el posat cansat. La saluda amb afecte i li pregunta si, abans de posar-se a treballar, vol que vagi a buscar un parell de cafès a la cafeteria.

-Sí, gràcies Maria. Dec tenir la millor sòcia del món- Li diu mentre li pica l'ullet amb agraïment.

-Ja pots comptar, fem el que podem! I ja ho deia la iaia: qui fa el que pot, no està obligat a més.

-Sempre tenen raó les iaies. Si es fa "tot" el que es pot, afegiria jo...

-Amina, fa dies que et veig preocupada. Li passa res a la Sara?

-No, no...

-Ja saps que no m'agrada posar-me en la vida dels altres. Des que ens vam conèixer fent el màster, no t'he preguntat mai res que no m'hagis volgut explicar. Però vull que sàpigues que si necessites parlar del que sigui, aquí em tens. Després de cinc anys treballant colze a colze, ens podem considerar alguna cosa més que sòcies, oi?

-Sí, és clar que sí Maria. Gràcies. No és res. Són aquestes notícies tan terribles d'arreu del món que no paren d'arribar aquests dies, com n'és de complicada la vida, en general, ja saps... Res, res. Tot va bé.

"Tot va bé", diu l'Amina. Quan, en realitat, el que voldria dir-li és que les imatges espantoses de les persones refugiades arribant a una Europa closa i despietada, llençades al mar com peix que no es pot vendre, aquell nen petit damunt la sorra... Tot això l'ha fet tornar a la seva infància a Srebrenica. L'ha fet tornar a sentir el terror de la guerra i reviuire aquella maleïda tarda quan la seva amiga Sarah corria camps a través perseguint aquells homes armats que s'enduïen el seu pare.

Fins aquestes últimes setmanes, li agradava creure que ella era una altra persona des que havia arribat aquí. Que, d'alguna manera, ja no era aquella nena que feia 20 anys s'acostava als cascs blaus amb curiositat i innocència, fins que un d'ells li havia dit que s'assemblava al seu ragdoll. Ragdoll? Una nina de drap? No, una raça de gat molt dòcil i manyac. "No hauríeu de ser tan curioses, no us separeu de les vostres mares", els advertia aquell soldat que semblava tenir una mica de senderi dins d'aquella bogeria; per bé que la seva presència no impedís aquella barbàrie al vell i suposadament plàcid continent. Una Europa que permetia que la seva infància volés pels aires una esfereïdora tarda d'estiu del 1995 quan, de cop, el cel es desfeia en bocins de ferralla i ràfegues de llum i la seva amiga Sarah es tornava una nina de drap després de trepitjar una mina antipersona. I ara, a l'Amina, se li reobrien tots aquells traus perquè al vell continent se li tornaven a infectar les ferides amb aquesta gestió cruel i inhumana d'aquelles persones que, com ella, fugien de l'horror i només buscaven viure.

Tot això li hagués agradat dir a la Maria, però "tot va bé", era l'únic que li havia sortit dels llavis. Més valia que es centrés en la reunió i mirés de passar la jornada amb el cap ocupat. Demà seria un altre dia.

El gat de peluix és a terra, socarrimat i ple de traus, però sorprenentment té encara un alè de vida. Barreja de joguina i animal de carn i ossos, d'una textura només permesa als somnis, es gira i es posa dempeus amb dificultat. Damunt, el cel reblert de núvols de tempesta sembla amenaçar amb la fi del món, però a l'horitzó s'entreveu un cel serè, on arriben alguns raigs de la llum del sol. L'Amina es mira les mans. Són les mans d'una nena de 12 anys. Es mira la roba, va vestida amb aquells pantalons vells, el cabell recollit amb aquella pinça. Té un calfred. S'acosta al gat i l'acaronava. No té res per donar-li, però només amb les seves manyagues el gat sembla anar-se guarint...

Tu-tut, tu-tut, tu-tut... Són les 7 del matí de divendres. Per primer cop en molts dies l'Amina s'asseu assossegada i atura l'alarma del mòbil amb serenitat. Sap què ha de fer. El seu client és un empresari important i de caràcter fort però que també té fama de ser sensible amb les causes socials. No el deixarà escapar. A banda dels seus serveis com a traductores, l'ha de convèncer perquè els ajudi en una campanya de suport a les persones refugiades. Ella mateixa s'oferirà per fer de traductora a les illes gregues on arriben cada dia persones desesperades i a qui es tracta com si fossin empestats de l'era medieval. Ja no és un ragdoll i ja no ho serà mai més. Potser no pot canviar el món ella sola, però sí que pot aportar ni que sigui una mica d'escalfor als que passen per la terrible fredor de l'exili.